

Repertoriumnummer 2015 / 1473
Datum van uitspraak 2 oktober 2015
Rolnummer 14/145/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Arbeidsrechtbank Gent,
Afdeling IEPER

Vonnis

Kamer I 3

Aangeboden op
Niet te registreren

IN ZAKE:

De heer [REDACTED]

wonende te 8800 ROESELARE, [REDACTED], woonst kiezend bij zijn raadsman,
Veemarkt 5, 8900 IEPER.

EISENDE PARTIJ

Ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mter. H. De Ponthiere, met kantoor te 8900 Ieper, Veemarkt 5.

TEGEN:

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN IEPER,

Openbare Instelling, met zetel te 8900 IEPER, Rijselsestraat 38.

VERWERENDE PARTIJ

Ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door mevrouw , V. Verkin, in het bezit van een volmacht van verwerende partij.

1. PROCEDURE

1.

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 16 april 2014, tekent eisende partij beroep aan tegen de beslissing van 18 maart 2014 van de raad voor maatschappelijk welzijn van verwerende partij waarbij:

- er geen equivalent leefloon wordt toegekend;
- er geen opvang is in de sociale huisvesting van verwerende partij;
- dringende medische hulp wordt toegekend vanaf 26 februari 2014 tot en met 25 mei 2014;
- er samen met eisende partij een vaste huisarts en een vaste apotheker wordt aangesteld.

Eisende partij heeft deze beslissing ontvangen op 26 maart 2014.

Eisende partij vordert het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te vernietigen en verwerende partij te veroordelen tot de gevorderde steun en het toekennen van huisvesting.

Eisende partij vordert verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding en het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zonder borgstelling.

2.

Partijen werden overeenkomstig artikel 754 Ger. W. behoorlijk opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 19 juni 2015. Beide partijen zijn verschenen en werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en besluiten, waarna de debatten werden gesloten.

De heer Philippe Declercq, Substituut-Arbeidsauditeur, heeft schriftelijk advies neergelegd ter griffie op 26 juni 2015, waarop partijen niet gerepliceerd hebben.

De rechtbank nam inzage van de stukken, onder meer deze gevoegd bij het dossier van rechtspleging.

Gelet op het bijzonder reglement van 10 augustus 2015, wordt dit vonnis uitgesproken in de kamer I 3.

2. STANDPUNT PARTIJEN

2.1. Standpunt eisende partij

1.

Eisende partij verblijft sedert september 2007 onafgebroken in België.

Het regularisatieverzoek dat eisende partij voor hemzelf en voor zijn gezinsleden op 8 maart 2012 indiende werd eerst onontvankelijk verklaard, maar door de DVV ingetrokken op 6 maart 2014.

De DVV neemt evenwel geen nieuwe beslissing.

2.

Eisende partij huurde tot 13 februari 2014 een woning bij verwerende partij, maar omdat hij de huur niet meer kon betalen werd de huurovereenkomst door de Vrederechter ontbonden. Sindsdien is hij dakloos.

De herhaalde pogingen van eisende partij om zelfs ook maar geakteerd te krijgen dat hij, omwille van zijn onverwijderbaarheid, onderdak en het equivalent leefloon vroeg, werd door verwerende partij genegeerd.

Pas toen de raadsman van eisende partij verwerende partij aanschreef werd een nieuw dossier geopend, maar eigenlijk veranderde er niet veel.

Op 22 juli 2014 heeft eisende partij een nieuwe asielaanvraag ingediend en sedertdien heeft hij opnieuw een onderdak.

Tussen 7 april 2014 en 22 juli 2014 was hij evenwel onverwijderbaar van het grondgebied.

Eisende partij is immers afkomstig uit Libanon, meer specifiek uit het gedeelte dat wordt bestuurd door de Hezbollah, een terroristische beweging. Hij kan zich onmogelijk naar Beiroet of Libanon begeven omdat zijn veiligheid niet kan worden gegarandeerd.

De zuster van eisende partij is een zangeres die optreedt voor president Assad, reden waarom eisende partij niet veilig kan verblijven in Beiroet. Hij zou het mikpunt worden van anti-Syrische en anti-Hezbollah groepen, ook al heeft hij met deze groeperingen geen uitstaans meer.

3.

Eisende partij is dus onverwijderbaar, want volgens het Hof van Cassatie is die onverwijderbaarheid niet beperkt tot medische redenen.

Het zou onvoorstelbaar zijn iemand terug te sturen naar een gebied dat samen met Syrië slachtingen uitvoert.

Het feit onverwijderbaar te zijn, maar tevens elk inkomen ontzegd te worden en zelfs onderdak geweigerd te worden, is een onmenselijke en/of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2. Standpunt verwerende partij

1.

De betwisting heeft betrekking op de periode 7 april 2014 – 22 juli 2014.

In die periode verbleef eisende partij illegaal in het land.

Eisende partij bewijst niet dat hij om redenen onafhankelijk van zijn wil het grondgebied niet kon verlaten. Er wordt geen bewijs geleverd van de beweerde overmachtssituatie. Er wordt niet bewezen dat hij nergens in Libanon zou kunnen verblijven zonder gevaar voor zijn leven.

Eerdere asielaanvragen werden ook steeds afgewezen, alsook de beroepsprocedures bij de RVV en de Raad van State.

Ook in het verleden heeft eisende partij al een verblijfsmachtiging aangevraagd op grond van humanitaire redenen. Deze aanvraag werd eerst als onontvankelijk afgewezen, maar werd nadien ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat wil echter nog niet zeggen dat er een ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen.

2.

Uit de besluiten van eisende partij blijkt dat hij zich niet langer op medische redenen beroept.

Bijgevolg wordt niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/183/EG, noch op artikel 3 EVRM.

3. BESPREKING

1.

Eisende partij heeft met verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 16 april 2014, beroep ingesteld tegen de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van verwerende partij van 18 maart 2014.

Het beroep werd ingesteld binnen de drie maanden na de aanzegging en is derhalve tijdig.
Het beroep is dan ook ontvankelijk.

2.

Aangezien eisende partij op 22 juli 2014 een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend en hij sedertdien opnieuw een onderdak heeft, is dit aspect van zijn beroep zonder voorwerp geworden.

De betwisting heeft derhalve enkel nog betrekking tot het equivalent leefloon in de periode 7 april 2014 – 22 juli 2014.

3.

Artikel 57 § 2 van de wet van 8 juli 1976 beperkt de taak van het OCMW tot:

1° het verlenen van dringende medische hulp wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het land verblijft;

Ten aanzien van vreemdelingen in illegaal verblijf (= asielzoekers van wie de asielaanvraag werd geweigerd en aan wie een bevel is betekend om het grondgebied te verlaten) wordt de maatschappelijke dienstverlening door artikel 57 § 2 OCMW-wet zeer restrictief opgevat.

Dit artikelonderdeel werd in de OCMW-wet ingevoerd door de wet van 30 december 1992 (B.S. 9 januari 1993) en schreef voor dat aan de betrokken personen enkel de strikt noodzakelijke dienstverlening met het oog op het verlaten van het grondgebied mocht worden toegekend. De wijzigingswet van 15 juli 1996 (B.S. 5 oktober 1996) herschreef voormelde bepaling, in die zin dat de dienstverlening nog verder zou beperkt worden en alleen de dringende medische hulp mocht omvatten.

In elk geval is het duidelijk dat, door alle wijzigingen heen, het principe van de beperking van de maatschappelijke dienstverlening tot de dringende medische hulp gehandhaafd blijft en dit in afwijking van alle andere bepalingen van de OCMW-wet, zelfs ten aanzien van artikel 1 van diezelfde wet, dat als criterium voor de maatschappelijke dienstverlening de norm van de menselijke waardigheid vooropstelt.

De voorbereidende werken van de wijzigingswet van 15 juli 1996 laten bovendien uitschijnen dat met *“vreemdelingen die illegaal in het land verblijven”*, werkelijk alle illegalen wordt bedoeld, dus zeker en vast ook diegene die het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten en dat ten aanzien van elke illegale vreemdeling de taak van het OCMW beperkt is tot het verlenen van dringende medische hulp (*Parl. St. Kamer 19958-96, nr. 364/1, 58*).

Wanneer de illegaal verblijvende vreemdeling 'steuntrekkende' was op het ogenblik dat hem een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten, wordt de 'gewone' maatschappelijke dienstverlening (op grond van de artikelen 1 en 57 § 1) stopgezet en vervangen door de tot dringende medische hulp beperkte dienstverlening op de dag van het verstrijken van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten (artikel 57 § 2, vierde lid).

De Koning heeft met het K.B. van 12 december 1996 (B.S. 31 december 1996) bepaald wat onder dringende medisch hulp moet worden verstaan: het betreft hulp die een uitsluitend medisch karakter vertoont en waarvan de dringende aard door een medisch getuigschrift wordt aangetoond. Volgens dit K.B. kan die dringende medische hulp geen financiële dienstverlening, huisvesting of andere maatschappelijke dienstverlening in natura zijn en worden deze mogelijkheden uitdrukkelijk uitgesloten.

Alle humanitaire overwegingen welke in de rechtsleer opduiken ten spijt, besliste het Hof van Cassatie op 17 februari 1997 (J.T.T. 1997, 662) dat het verstrekken van voedingsmiddelen die noodzakelijk zijn voor het bestaan van de menselijke persoon en van behoorlijk onderdak, niet onder de notie 'dringende medische hulp' vallen.

Alleen wanneer de vreemdelingen om redenen onafhankelijk van hun wil in de absolute onmogelijkheid verkeren terug te keren naar hun land (ernstige gezondheidsredenen, geen inreisdocumenten kunnen verkrijgen,...) zal het OCMW verplicht zijn de volwaardige maatschappelijke dienstverlening te verstrekken (Cass. 18 december 2000, J.T.T. 2001, 93).

4.

Het "statuut" van eisende partij is genoegzaam bekend.

Hij verbleef illegaal in het land sedert 23 maart 2012. Zijn regularisatieaanvraag leidde (enkel) tot een door de DVV ingetrokken onontvankelijkheidsbeslissing. Er blijkt echter niet uit de door partijen voorgelegde stukken dat ondertussen de regularisatieaanvraag ontvankelijk zou verklaard zijn.

In casu wordt evenwel niet bewezen eisende partij in de absolute onmogelijkheid zou verkeren om naar zijn land van oorsprong terug te keren.

De rechtbank moet vooreerst vaststellen dat het medische aspect, overigens op geen enkel moment bewezen, door eisende partij niet (langer) wordt ingeroepen.

Anderzijds stelt eisende partij dat hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland omdat hij *"het mikpunt zou worden van anti-Syrische en anti-Hezbollah groepen"*.

Dat bewijs wordt door eisende partij evenwel niet geleverd en het feit dat zijn diverse asielaanvragen werden afgewezen én er -voor zover bekend- nog geen beslissing is gevallen omtrent zijn regularisatieaanvraag (noch omtrent de ontvankelijkheid, noch omtrent de gegrondheid) laat toch op zijn minst het tegendeel 'vermoeden'.

In de gegeven omstandigheden is het duidelijk dat eisende partij nog steeds illegaal in het land verblijft (toch wat de betwiste periode van 7 april 2014 tot 22 juli 2014 betreft).

Het Hof van Cassatie stelde in haar arrest van 21 april 1997 (*Soc. Kron.* 1997, 500) dat de aanvraag van een verlengde verblijfstitel wegens buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9, 3e lid Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft.

In dezelfde zin oordeelden het Arbeidshof Luik, afdeling Namen op 26 maart 1997 (*Soc. Kron.* 1998, 336) in het geval waarbij een verblijfstitel werd aangevraagd wegens buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9, 3^e lid Vreemdelingenwet, maar de beslissing reeds een jaar op zich liet wachten, alsook het Arbeidshof Brussel op 4 december 1997 (*Soc. Kron.* 1998, 328, in het geval waar niet geantwoord was op een aanvraag tot het bekomen van het statuut van staatloze).

Ook ten aanzien van de vreemdeling die een regularisatieaanvraag heeft ingediend, wordt tijdens de periode van onderzoek van de aanvraag enkel dringende medische hulp toegekend (Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, 30 oktober 2001, *onuitg.*, geciteerd door D. SIMOENS, OCMW-dienstverlening, Die Keure, Brugge, 499).

De regularisatieaanvragers van wie de dienstverlening beperkt is tot dringende medische hulp zijn vreemdelingen die zich niet hebben gedragen overeenkomstig de bestaande verblijfsreglementering, doordat zij geen gevolg hebben gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten of de vereiste toelating tot verblijf op het grondgebied niet hebben verkregen. In afwachting van de afronding van de regularisatieperiode, verschilt hun verblijfssituatie juridisch niet van die van de andere vreemdelingen die illegaal op het grondgebied verblijven, zodat het niet onredelijk is dat zij inzake maatschappelijke dienstverlening gelijk worden behandeld, aldus nog het Grondwettelijk Hof.

5.

Rekening houdende met bovenstaande wetgeving, rechtsleer en rechtspraak, kan dan ook alleen maar worden besloten dat eisende partij in de periode van 7 april 2014 – 22 juli 2014 enkel gerechtigd was op dringende medische hulpverlening en niet op equivalent leefloon.

OM DEZE REDENEN,

De arbeidsrechtbank Gent, afdeling Ieper, kamer I3.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend.

De rechtspleging verliep in het Nederlands overeenkomstig artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Gelet op het schriftelijk advies de heer Philippe Declercq, Substituut-Arbeidsauditeur.

Rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart de vordering ontvankelijk.

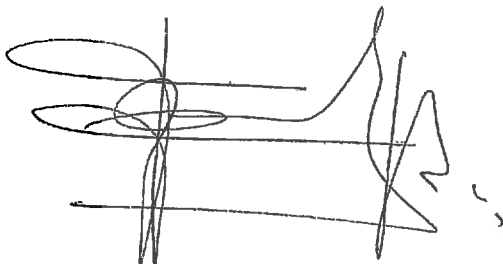
Zegt voor recht dat de vordering tot het bekomen van huisvesting zonder voorwerp is geworden.

Verklaart de vordering tot het bekomen van het equivalent leefloon in de periode 7 april 2014 – 22 juli 2014 ongegrond.

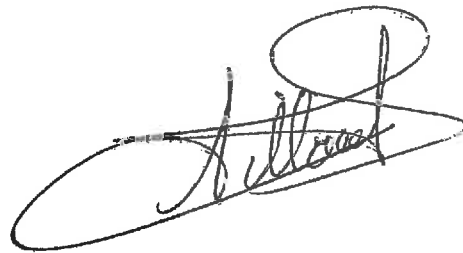
Bevestigt de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van verwerende partij van 18 maart 2014, genomen ten aanzien van eisende partij.

Veroordeelt verwerende partij tot de kosten van het geding overeenkomstig artikel 1017 tweede lid Ger. W., aan de zijde van eisende partij te begroten op het bedrag van 120,25 € rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van verwerende partij op nul €.

Dit vonnis werd ondertekend door de rechters die het hebben gewezen en door de griffier.

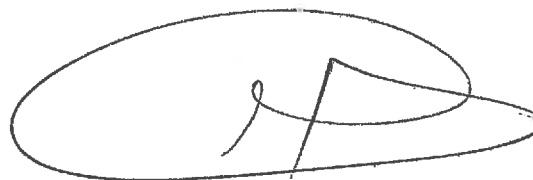
Paul VANDERHAUWAERT
Rechter in Sociale Zaken-werkgever

Marnik WILLAERT
Rechter in Sociale Zaken-werknemer-arbeider

Piet DUTHOO
Griffier

Marc COMPERNOLLE
Rechter in de Arbeidsrechtbank

Uitgesproken door de Voorzitter van kamer I 3 van de Arbeidsrechtbank Gent, afdeling Ieper, in openbare terechtzitting van **vrijdag twee oktober tweeduizend en vijftien**.

Eensluidend afschrift.
De griffier,

Vrijgesteld van griffierecht.
(E.L. 911/1.021/44)

Piet DUTHOO

art. 792 G.W.
aan partijen op
07 OKT. 2015